

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2023

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Handhaving	3
Omgevingsrecht	5
Wabo	5
8.40- en 8.42-AMvB's	10
Waterwet	12
Ambtenarenrecht	12
Volksverzekeringen	13
Bestuursrecht overig	14
Belastingdienst-Toeslagen	14
Naturalisatie	14
Studiefinanciering	16
Verklaring omtrent het gedrag	16
Wet arbeid vreemdelingen	17
Wet open overheid / Wet openbaarheid van bestuur	19
Vreemdelingenrecht	20
Regulier	20
Asiel	22
Richtlijnen en verordeningen	27

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2023, 696

Rechtbank Midden-Nederland, 11-08-2023, [ECLI:NL:RBMNE:2023:4184](#)

Coöperatie ParkeerService U.A., gevestigd te Amersfoort, verweerder.

Awb 1:1

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3

Wet open overheid (Woo) 4.1

BESTUURSORGAAN. BEVOEGDHEID. Wob(Woo)-verzoek. I.c. heeft ParkeerService op het Wob-verzoek van eiser een beslissing genomen. De rechtbank komt tot de conclusie dat ParkeerService geen bestuursorgaan is en daarom geen besluiten kan nemen waarover de bestuursrechter mag oordelen. De rechtbank verklaart zich daarom onbevoegd. Er kan echter wel een Wob/Woo-verzoek bij ParkeerService worden ingediend. De reden daarvoor is dat ParkeerService onder verantwoordelijkheid van bestuursorganen werkt, namelijk de leden van de Coöperatie ParkeerService U.A. Die leden, de colleges van burgemeester en wethouders van de deelnemende gemeenten en/of de heffingsambtenaren van die gemeenten, moeten daarom beslissen op het Wob(Woo)-verzoek van eiser.

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Wet open overheid / Wet openbaarheid van bestuur” (JnB 2023, 715).

JnB 2023, 697

MK ABRS, 30-08-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3312](#)

college van burgemeester en wethouders van Noordwijk.

Awb 8:69a

RELATIVITEITSVEREISTE. CORRECTIE. WABO. Omgevingsvergunning bouwen. I.c. wordt geoordeeld dat in dit geval geen aanleiding is voor een correctie op de toepassing van artikel 8:69a van de Awb in verband met schending van het gelijkheidsbeginsel of vertrouwensbeginsel. Verwijzing naar ABRS 16-03-2016, r.o. 18.1, [ECLI:NL:RVS:2016:732](#) en naar conclusie staatsraad advocaat-generaal 02-12-2015, [ECLI:NL:RVS:2015:3680](#). I.c. is op de zitting komen vast te staan dat bij de verlening van de vergunningen voor de nieuwbouw van het naastgelegen gebouw in 2005 niet is getoetst aan het Bouwbesluit 2012 en geen sprake is van wettelijke voorschriften die voldoende vergelijkbaar zijn. Alleen al daarom is geen sprake van gelijke gevallen. Dit betekent dat de rechtbank terecht de beroepsgrond over het Bouwbesluit 2012, voor zover deze grond ziet op vluchtroutes en loopafstanden, niet heeft besproken.

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Wabo” (JnB 2023, 702).

JnB 2023, 698

MK ABRS, 30-08-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3292](#)

college van burgemeester en wethouders van Enschede.

Awb 8:69a

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo)

Besluit omgevingsrecht (hierna: Bor)

RELATIVITEITSVEREISTE. In omgevingsrechtelijke zaken wordt bij de toepassing van het relativiteitsvereiste geen zelfstandige betekenis toegekend aan de procedurele normen over het recht op inspraak. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 15 februari 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:606](#). I.c. beroept [appellant] zich met zijn betoog over toepassing van de uitgebreide voorbereidingsprocedure, op het recht op inspraak. Voor beoordeling van die beroepsgrond moet worden beoordeeld of BAM een natuurtoestemming als onderdeel van de omgevingsvergunning had moeten aanvragen. Daarmee ligt de vraag voor of de bouw van het ecoduct, zoals aangevraagd, een verslechterend effect voor een Natura 2000-gebied kon hebben. Gelet daarop bestaat geen aanleiding om afzonderlijk in te gaan op de vraag of de in de Wabo en het Bor opgenomen bepalingen over de natuurtoestemming strekken tot bescherming van de belangen van [appellant].

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Wabo” (JnB 2023, 701).

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2023, 699

ABRS, 30-08-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3293](#)

burgemeester van Rotterdam.

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. BEVOEGDHEID. COFFEESHOP. EVENREDIGHEID. EVENWICHTIGHEID. ACHTERDEURPROBLEMATIEK. Woningssluiting voor zes maanden. Het aanhouden van handelsvoorraden softdrugs voor coffeeshops is niet toegestaan en de burgemeester is op grond van artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet bevoegd dergelijke illegale situaties te herstellen. De met het gedoogbeleid van coffeeshops samenhangende achterdeurproblematiek brengt niet noodzakelijkerwijs met zich dat de woningssluiting onevenredig is.

[...] Bij besluit van [...] heeft de burgemeester onder aanzegging van bestuursdwang gelast de woning [...] te sluiten voor de duur van zes maanden.

[...] 1. [appellant] was [...] huurder van de woning [...] [locatie 1]. Hij is tevens exploitant van de direct onder die woning gelegen [coffeeshop] ([locatie 2]).

[...] Was de burgemeester bevoegd om de woning te sluiten?

[...] 4.1. [...] Artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet kent geen uitzondering voor het aanhouden van een handelsvoorraad softdrugs voor een coffeeshop. Het feit dat sommige strafrechters op grond van artikel 9a van het Wetboek van Strafrecht geen straf opleggen voor extern aangehouden handelsvoorraden softdrugs voor coffeeshops, laat onverlet dat het aanhouden van dergelijke voorraden niet is toegestaan en dat de burgemeester op grond van artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet bevoegd is dergelijke illegale situaties te herstellen. Deze bestuursrechtelijke bevoegdheid tot herstel van een illegale situatie kan niet op één lijn worden gesteld met, en staat los van, de bevoegdheid van het openbaar ministerie om een verdachte strafrechtelijk te vervolgen, dan wel de bevoegdheid van de strafrechter om een verdachte, na een bewezenverklaring, al dan niet een straf op te leggen. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 7 september

2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2614](#), onder 6.2. In de woning is een handelshoeveelheid drugs aangetroffen die toebehoort aan [appellant] als huurder van de woning en exploitant van de ondergelegen coffeeshop. Gelet hierop heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat de burgemeester op grond van artikel 13b, eerste lid, aanhef en onder a, van de Opiumwet bevoegd was om de woning te sluiten.

Het betoog slaagt niet.

[...] Was de sluiting evenredig?

[...] - Evenwichtigheid van de sluiting

[...] 5.3.1. De burgemeester heeft, gezien de hoeveelheid aangetroffen softdrugs, ervan mogen uitgaan dat sprake is van een ernstig geval. Daarnaast is van belang dat [appellant] geen specifieke binding met de woning heeft, omdat hij feitelijk ergens anders woonde. Verder is de duur van de sluiting niet langer dan zes maanden.

Het feit dat [appellant] door de strafrechter is vrijgesproken heeft niet tot gevolg dat de sluiting onevenredig is. Zoals de Afdeling in rechtsoverweging 4.1 heeft overwogen dient het strafrechtelijke traject te worden onderscheiden van het bestuursrechtelijke traject.

Over de achterdeurproblematiek heeft de Afdeling in de uitspraak van 7 september 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2614](#), overwogen dat coffeeshophouders worden geacht daarmee bekend te zijn en daarmee rekening dienen te houden bij de exploitatie van hun coffeeshop. De met het gedoogbeleid van coffeeshops samenhangende achterdeurproblematiek brengt niet noodzakelijkerwijs met zich dat de woningsluiting onevenredig is. Daarbij is van belang dat de burgemeester rekening houdt met de achterdeurproblematiek door niet actief op zoek te gaan naar de extern opgeslagen handelsvoorraden van coffeeshops en dergelijke opslaglocaties alleen sluit als deze per toeval of na meldingen van overlast of onveilige situaties worden aangetroffen. Dat is in dit geval ook gebeurd.

Gelet op het voorgaande heeft de burgemeester zich op het standpunt mogen stellen dat de sluiting van zes maanden niet onevenwichtig is. [...]

JnB 2023, 700

MK ABRS, 31-08-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3317](#)

burgemeester van Rotterdam.

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. EVENREDIGHEID. EVENWICHTIGHEID. I.c. is er geen grond voor het oordeel dat de burgemeester bij zijn besluitvorming geen of onvoldoende rekening heeft gehouden met de omstandigheid dat [appellant] een nieuwe verblijfplaats moest vinden. Dat Centraal Onthaal volgens [appellant] niet de beoogde hulp heeft gebracht, maakt dat niet anders, omdat [appellant] mogelijkheden had om zelf een andere woning te zoeken.

[...] Bij besluit van [...] heeft de burgemeester gelast de woning aan de [locatie] te Rotterdam gedurende zes maanden gesloten te houden.

[...] 4.4. De burgemeester heeft in zijn afweging rekening gehouden met de te verwachten gevolgen van de sluiting van de woning voor [appellant]. Hij heeft [appellant] verwezen naar opvang door Centraal Onthaal, welke organisatie volgens de burgemeester onder meer ondersteuning biedt bij het vinden van onderdak als men dakloos is. [appellant] heeft op de zitting bij de Afdeling verklaard dat hij niet terecht kon bij Centraal Onthaal, omdat hij niet tot de doelgroep van die organisatie zou behoren. Centraal Onthaal heeft volgens [appellant] niet gedaan wat de burgemeester in het bestreden besluit heeft overwogen. Dit leidt echter niet tot het oordeel dat de burgemeester bij zijn

besluitvorming geen of onvoldoende rekening heeft gehouden met de omstandigheid dat [appellant] een nieuwe verblijfplaats moest vinden. Dat Centraal Onthaal volgens [appellant] niet de beoogde hulp heeft gebracht, maakt dat niet anders, omdat [appellant] mogelijkheden had om zelf een andere woning te zoeken. Tijdens de hoorzitting in bezwaar heeft de burgemeester erop gewezen dat de zwarte lijst alleen sociale huurwoningen in de regio Rijnmond betreft en buiten die regio niet geldt. [appellant] heeft niet weersproken dat hij een woning buiten de regio Rijnmond kon zoeken. Verder is van belang dat [appellant] op de hoogte was van de in de woning aangetroffen zaken en eerder is aangehouden voor handel in harddrugs vanuit de woning. Daarnaast is niet gebleken dat [appellant] een bijzondere binding met de woning had. De woning was, zoals de rechtbank heeft overwogen, behoudens een verhoogd toilet en een steun in de badkamer niet specifiek aangepast aan zijn handicap.

4.5. [...] De rechtbank heeft dan ook terecht geoordeeld dat sluiting van de woning voor zes maanden niet onevenredig was in verhouding tot de daarmee te dienen doelen. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2023, 701

MK ABRS, 30-08-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3292](#)

college van burgemeester en wethouders van Enschede.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:4, 8:69a

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.7, 2.10, 2.12, 3.10, 3.12

Besluit omgevingsrecht (Bor) 2.2aa, 6.10a

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. NATUURTOESTEMMING. RELATIVITEITSVEREISTE. INSPRAAK. Verwijzing naar ABRS 15-02-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:606](#). Wijziging artikel 2.7, tweede lid, Wnb per 01-01-2020. Bij een nieuw te nemen besluit op bezwaar moet de conclusie zijn dat een natuurtoestemming niet nodig is.

[...] Bij besluit van 14 november 2018 heeft het college aan BAM Infra Regionaal Gouda (hierna: BAM) een omgevingsvergunning verleend voor de bouw van een ecoduct over de Rijksweg A35 [...].

[...] Geen natuurtoestemming

[...] 6.2. Artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb, zoals dat luidde ten tijde van het besluit op bezwaar, verbiedt om zonder vergunning van het college van gedeputeerde staten projecten te realiseren of andere handelingen te verrichten die mogelijk een verslechterend effect hebben voor een Natura 2000-gebied. Voor deze activiteiten kan in plaats van een Wnb-vergunning, een natuurtoestemming worden aangevraagd als onderdeel van een omgevingsvergunning. Dit is geregeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder i, van de Wabo in samenhang met artikel 2.2aa, aanhef en onder a, van het Besluit omgevingsrecht.

[...] 6.4. [...] In omgevingsrechtelijke zaken als deze kent de Afdeling bij de toepassing van het relativiteitsvereiste zelfstandige betekenis toe aan de procedurele normen over het recht op inspraak. Dit betekent dat voor het kunnen inroepen van een schending van een procedurele norm over het

recht op inspraak het beschermingsbereik van de onderliggende materiële norm niet bepalend is. De Afdeling verwijst daarvoor naar haar uitspraak van 15 februari 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:606](#).

Met zijn betoog over toepassing van de uitgebreide voorbereidingsprocedure, beroept [appellant] zich op het recht op inspraak. Voor beoordeling van die beroepsgrond moet de Afdeling beoordelen of BAM een natuurtoestemming als onderdeel van de omgevingsvergunning had moeten aanvragen. Daarmee ligt de vraag voor of de bouw van het ecoduct, zoals aangevraagd, een verslechterend effect voor een Natura 2000-gebied kon hebben. Gelet daarop bestaat geen aanleiding om afzonderlijk in te gaan op de vraag of de in de Wabo en het Besluit omgevingsrecht opgenomen bepalingen over de natuurtoestemming strekken tot bescherming van de belangen van [appellant]. Hieruit volgt dat beantwoording van de door [appellant] opgeworpen vraag over de toepassing van het relativiteitsvereiste niet nodig is voor de oplossing van deze zaak. Gelet op de arresten van het Hof van Justitie van 6 oktober 1982, Cilfit, [ECLI:EU:C:1982:335](#), punt 10 en 6 oktober 2021, Consorzio Italian Management, [ECLI:EU:C:2021:799](#), punt 34, bestaat dan ook geen aanleiding tot het stellen van prejudiciële vragen.

6.5 [...] Gegeven de uitkomst van de AERIUS-berekening, moet de conclusie dan zijn dat een natuurtoestemming nodig was, dat het college BAM in de gelegenheid had moeten stellen de aanvraag in zoverre aan te vullen en dat een beslissing op de aangevulde aanvraag moest worden voorbereid met toepassing van afdeling 3.4 van de Awb. Het besluit op bezwaar is daarom in strijd met artikel 4:5 van de Awb in samenhang met artikel 2.7, eerste lid, van de Wabo. De rechtbank heeft dat niet onderkend.

[...] 7. Bij wet van 18 december 2019 (Stb. 2019, 517) is artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb gewijzigd. [...]

Met het oog op een definitieve beslechting van het geschil, zal de Afdeling hierna bezien of ook bij een nieuw te nemen besluit op bezwaar moet worden geconcludeerd dat een natuurtoestemming nodig is.

[...] 7.4. Uit het voorgaande volgt dat ervan kan worden uitgegaan dat de werkzaamheden een stikstofdepositie van 0,02 mol/ha/jr op het overbelaste Natura 2000-gebied Lonnekermeer hebben veroorzaakt en 0,01 mol/ha/jr op andere Natura 2000-gebieden. De werkzaamheden voor de bouw van het ecoduct duurden een half jaar. Het gaat daarom om een kleine toename van stikstofdepositie gedurende een korte periode. RWS heeft verder onweersproken gesteld dat de hydrologie het meest kritische knelpunt in het Natura 2000-gebied Lonnekermeer was en dat de kwaliteit van de habitattypen in dat gebied, na succesvolle uitvoering van hydrologische herstelmaatregelen in 2018, goed was. Onder deze omstandigheden kunnen naar het oordeel van de Afdeling significante gevolgen voor de Natura 2000-gebieden uitgesloten worden geacht. Bij een nieuw te nemen besluit op bezwaar moet de conclusie dan zijn dat een natuurtoestemming niet nodig is. [...]

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB 2023, 698).

JnB 2023, 702

MK ABRS, 30-08-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3312](#)

college van burgemeester en wethouders van Noordwijk.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:69a

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.10 lid 1 aanhef en onder a
Bouwbesluit 2012

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. RELATIVITEITSVEREISTE. CORRECTIE.

Omgevingsvergunning o.m. voor het bouwen van een winkelruimte. I.c. wordt geoordeeld dat in dit geval geen aanleiding is voor een correctie op de toepassing van artikel 8:69a van de Awb in verband met schending van het gelijkheidsbeginsel of vertrouwensbeginsel. Verwijzing naar ABRS 16-03-2016, r.o. 18.1, [ECLI:NL:RVS:2016:732](#) en naar conclusie staatsraad advocaat-generaal 02-12-2015, [ECLI:NL:RVS:2015:3680](#). I.c. is op de zitting komen vast te staan dat bij de verlening van de vergunningen voor de nieuwbouw van het naastgelegen gebouw in 2005 niet is getoetst aan het Bouwbesluit 2012 en geen sprake is van wettelijke voorschriften die voldoende vergelijkbaar zijn. Alleen al daarom is geen sprake van gelijke gevallen. Dit betekent dat de rechtbank terecht de beroepsgrond over het Bouwbesluit 2012, voor zover deze grond ziet op vluchtroutes en loopafstanden, niet heeft besproken.

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB 2023, 697).

JnB 2023, 703

MK ABRS, 30-08-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3328](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Holland.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef onder a en e

Wet milieubeheer 7.2

Besluit mer 2

Kaderrichtlijn afvalstoffen 2, eerste lid, aanhef en onder f, bijlage onderdeel C categorie 18.4

WABO-milieu. Milieueffectrapportage. I.c. is ten onrechte geoordeeld dat geen sprake is van een afvalverbrandingsinstallatie als is bedoeld in categorie 18.4 van onderdeel C van de bijlage bij het Besluit mer, reeds omdat de houtpellets op grond van het bepaalde in artikel 2, eerste lid, aanhef en onder f, van de Kaderrichtlijn afvalstoffen zijn uitgezonderd van de werkingssfeer van die richtlijn.

Het college heeft op basis van de informatie die is verstrekt over de houtpellets en de houtresten waarvan deze zijn gemaakt, niet kunnen uitsluiten dat sprake is van een afvalstof. Daarom had het college er bij de beoordeling of een milieueffectrapport opgesteld moest worden van uit moeten gaan dat de houtpellets als een afvalstof moeten worden beschouwd, en dat de biomassa-centrale dus een installatie is die is bestemd voor de verbranding van niet-gevaarlijke afvalstoffen als bedoeld in voormelde categorie.

Besluit waarbij het college aan Vattenfall Power Generation Netherlands B.V. (hierna: Vattenfall) een omgevingsvergunning heeft verleend voor het veranderen van een inrichting en voor het bouwen en in werking hebben van een biomassa-centrale op dat perceel. [...]

7. MOB betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat voor de aangevraagde activiteit een milieueffectrapport had moeten worden opgesteld. [...]

9. Tussen partijen is niet in geschil dat de houtpellets geen gevaarlijke afvalstof zijn. Ook is niet in geschil dat de biomassa-centrale een capaciteit van meer dan 100 ton per dag heeft.

Relevante Nederlandse en Europese wet- en regelgeving over mer en Kaderrichtlijn afvalstoffen [...]

10.5. De hiervoor genoemde mer-plicht die volgt uit de Wm en het Besluit mer, behelst een implementatie van artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten, zoals gewijzigd bij Richtlijn 97/11EG, en vervangen door de Richtlijn 2011/92/EU van 13 december 2011,

zoals gewijzigd bij Richtlijn 2014/54/EU van 16 april 2014 (hierna: de Mer-richtlijn). Hierin wordt verwezen naar bijlage I van de Mer-richtlijn. In bijlage I, onder punt 10, van de Mer-richtlijn staat het volgende: "Afvalverwijderingsinstallaties voor de verbranding of chemische behandeling zoals gedefinieerd in punt D9 van bijlage I bij Richtlijn 2008/98/EG van ongevaarlijke afvalstoffen met een capaciteit van meer dan 100 t per dag."

11. Artikel 2, eerste lid, aanhef en onder f, van de Richtlijn 2008/98/EG van het Europees Parlement en de Raad van 19 november 2008 betreffende afvalstoffen en tot intrekking van een aantal richtlijnen (PB 2008 L 312; hierna: de Kaderrichtlijn afvalstoffen) luidt: [...]

Is de Kaderrichtlijn afvalstoffen van betekenis voor de mer-plicht?

12. In deze zaak ligt ter beoordeling voor of het college kon besluiten dat geen milieueffectrapport hoefde te worden opgesteld, omdat de biomassacentrale geen mer-plichtige installatie is, bestemd voor de verbranding van niet-gevaarlijke afvalstoffen, zoals is bedoeld in categorie 18.4, van onderdeel C, van de bijlage bij het Besluit mer. Volgens de rechtbank is dat het geval. Daarbij heeft de rechtbank volstaan met een beoordeling aan de hand van de Kaderrichtlijn afvalstoffen. Daarbij heeft zij geoordeeld dat de te verbranden houtpellets onder de reikwijdte van artikel 2, eerste lid, aanhef en onder f, van de Kaderrichtlijn afvalstoffen vallen en er daarom geen sprake is van afval en daardoor evenmin van een mer-plichtige installatie. Naar het oordeel van de Afdeling is dit oordeel van de rechtbank onjuist. De Afdeling overweegt hiertoe het volgende.

12.1. De Nederlandse wet- en regelgeving over de milieueffectrapportage, te weten, de Wm en het Besluit mer, bepaalt niet dat een stof die valt onder de reikwijdte van artikel 2, eerste lid, van de Kaderrichtlijn afvalstoffen, geen afvalstof kan zijn, zodat bij verbranding van die stof evenmin sprake kan zijn van een mer-plichtige installatie voor de verbranding van niet-gevaarlijke afvalstoffen als is bedoeld in de genoemde categorie 18.4. Die conclusie volgt ook niet uit de definitie van het afvalstoffenbegrip in artikel 1.1, eerste lid, van de Wm. Met deze definitie is het afvalstoffenbegrip uit de Kaderrichtlijn afvalstoffen in de Wm opgenomen.

12.2. Met categorie 18.4 is beoogd om bijlage I, onder punt 10, van de Mer-richtlijn te implementeren en deze categorie moet dan ook richtlijnconform worden uitgelegd. De vraag is of dit leidt tot een andere uitkomst. Dat is volgens de Afdeling niet het geval.

Voor dit oordeel zal de Afdeling allereerst stilstaan bij de vraag wat onder "afvalstoffen" in de zin van de Mer-richtlijn moet worden volstaan. In de Mer-richtlijn zelf is dat begrip niet gedefinieerd. Volgens de Afdeling kan voor de invulling hiervan worden aangesloten bij het materiële afvalstoffenbegrip zoals dat in de Kaderrichtlijn afvalstoffen wordt gehanteerd. De Afdeling wijst op haar uitspraken van 1 september 2021, ECLI:NL:2021:193 [Red.: [ECLI:NL:RVS:2021:1939](#)] en van 25 mei 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:1494](#). Daarbij neemt de Afdeling ook het volgende in aanmerking.

In de tekst van bijlage I, onder de punten 9 en 10, van de Mer-richtlijn wordt met betrekking tot afvalverwijderingsinstallaties voor sommige begrippen expliciet verwezen naar de definitie daarvan in de Kaderrichtlijn afvalstoffen. Dat is het geval bij "chemische behandeling" en "gevaarlijke afvalstoffen". De Afdeling wijst in dit verband op het arrest van Het Hof van 23 november 2006, Commissie/Italië, ECLI:EU:C:2006:732, punt 43. Maar voor andere begrippen in de genoemde punten 9 en 10 wordt niet expliciet verwezen naar de Kaderrichtlijn afvalstoffen. Dat is bijvoorbeeld het geval bij het begrip "ongevaarlijke afvalstoffen" in het hiervoor genoemde punt 10. Volgens de Afdeling doet dit er echter geen afbreuk aan dat voor de invulling van het begrip "ongevaarlijke afvalstoffen" ook aangesloten wordt bij het afvalstoffenbegrip dat in de Kaderrichtlijn afvalstoffen wordt gehanteerd. Op het moment van de vaststelling van de Mer-richtlijn bevatte de Kaderrichtlijn

afvalstoffen namelijk geen definitie van het begrip "ongevaarlijke afvalstoffen" waarnaar verwezen had kunnen worden.

De Afdeling wijst in dit verband ook op het door de Europese Commissie in 2015 opgestelde guidance document "Interpretation of definitions of project categories of annex I and II of the EIA Directive" (hierna: het guidance document). Daarin is uitleg gegeven over de categorieën projecten waarvoor volgens de Mer-richtlijn een milieueffectrapport moet worden gemaakt, zo ook over de afvalverwijderingsinstallaties als is bedoeld in bijlage I, onder de punten 9 en 10, van de Mer-richtlijn. In het guidance document is opgenomen dat de Kaderrichtlijn afvalstoffen "waste" definieert als "any substance or object which the holder discards or intends or is required to discard" (artikel 3, eerste lid, van de Kaderrichtlijn afvalstoffen). Het gaat om "elke stof of elk voorwerp waarvan de houder zich ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen".

Vervolgens ziet de Afdeling zich voor de vraag gesteld wat de reikwijdte is van artikel 2, eerste lid, van de Kaderrichtlijn afvalstoffen en of dit artikellid van betekenis is voor de invulling van het begrip "afvalstoffen" in de zin van bijlage I, onder punt 10, van de Mer-richtlijn. Artikel 2 van de Kaderrichtlijn ziet op de uitzonderingen op het toepassingsgebied van de Kaderrichtlijn afvalstoffen. Zo bepaalt het eerste lid op welke stoffen de richtlijn niet van toepassing is. Daarmee bepaalt dit artikellid niet dat de daarin genoemde stoffen geen afvalstoffen zijn in de zin van de Kaderrichtlijn afvalstoffen, maar alleen dat dit type afval van de werkingssfeer van deze richtlijn zijn uitgesloten. De Afdeling wijst in dit verband nog op de arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) van 14 oktober 2020, Sappi Austria, ECLI:EU:C:2020:824, punt 34, en 10 mei 2007, Thames Water Utilities, ECLI:EU:C:2007:276, punt 26. Dat de stoffen die zijn genoemd in artikel 2, eerste lid, onder f, van de Kaderrichtlijn afvalstoffen niet vallen onder de reikwijdte van die richtlijn, maakt dan ook niet dat deze stoffen daarmee dus geen afvalstoffen zijn als bedoeld in bijlage I, onder punt 10, van de Mer-richtlijn.

12.3. MOB betoogt dan ook terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat geen sprake is van een afvalverbrandingsinstallatie als is bedoeld in categorie 18.4 van onderdeel C van de bijlage bij het Besluit mer, reeds omdat de houtpellets op grond van het bepaalde in artikel 2, eerste lid, aanhef en onder f, van de Kaderrichtlijn afvalstoffen zijn uitgezonderd van de werkingssfeer van die richtlijn. De Afdeling laat beantwoording van de vraag achterwege of in dit geval wordt voldaan aan die bepaling van de Kaderrichtlijn afvalstoffen, omdat dat voor dit geschil niet relevant is. Het betoog slaagt.

Is de biomassacentrale een mer-plichtige installatie?

13. De Afdeling zal in het navolgende zelf beoordelen of het college tot de conclusie kon komen dat de biomassacentrale geen mer-plichtige installatie is als is bedoeld in categorie 18.4 van onderdeel C van de bijlage bij het Besluit mer, en dat er daarom geen MER nodig was. [...]

Conclusie en slotoverwegingen

17. Gelet op wat hiervoor is overwogen, heeft het college op basis van de informatie die Vattenfall heeft verstrekt over de houtpellets en de houtresten waarvan deze zijn gemaakt, niet kunnen uitsluiten dat sprake is van een afvalstof. Daarom had het college er bij de beoordeling of een milieueffectrapport opgesteld moest worden van uit moeten gaan dat de houtpellets als een afvalstof moeten worden beschouwd, en dat de biomassacentrale dus een installatie is die is bestemd voor de verbranding van niet-gevaarlijke afvalstoffen als bedoeld in categorie 18.4, onderdeel C, van de bijlage bij het Besluit mer. Aangezien de capaciteit van de installatie meer dan 100 ton per dag is, volgt uit het onder 10 tot en met 10.4 weergegeven wettelijk kader dat Vattenfall bij de aanvraag een milieueffectrapport had moeten overleggen.

Omdat Vattenfall geen milieueffectrapport heeft overgelegd, had het college op grond van het bepaalde in artikel 7.28, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wm de aanvraag, voor zover deze ziet op de aangevraagde activiteit als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder e, van de Wabo, buiten behandeling moeten laten. Gelet op de onlosmakelijke samenhang met de aangevraagde activiteiten onder artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a en c, van de Wabo, had de aanvraag ook in zoverre buiten behandeling moeten blijven. Het besluit van het college van 9 september 2019 tot verlening van de omgevingsvergunning is hiermee in strijd. De rechtbank heeft dit niet onderkend. [...]

JnB 2023, 704

MK Rechtbank Oost-Brabant, 17-08-2023, [ECLI:NL:RBOBR:2023:4045](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Meierijstad, het college.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

Besluit omgevingsrecht (Bor) 2.3 lid 1, bijlage II artikel 3 lid 6

WABO(-milieu). OMGEVINGSVERGUNNING. I.c. wordt geoordeeld dat het in gebruik nemen van een mestscheider niet in strijd is met de bestemming “Agrarisch met waarden”. Er is dus geen omgevingsvergunning voor afwijking van het bestemmingsplan nodig voor het gebruik van de mestscheider. De mestscheider zal in dit geval worden gebruikt ten behoeve van de reguliere agrarische bedrijfsvoering door vergunninghoudster. Er is geen omgevingsvergunning voor bouwen vereist op grond van artikel 3, zesde lid, aanhef en onder b, van bijlage II.

JnB 2023, 705

Tussenuitspraak Rechtbank Oost-Brabant, 17-08-2023, [ECLI:NL:RBOBR:2023:4043](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Best, verweerder.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 10

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. ZENDMAST. EVENREDIGHEID. I.c. wordt geoordeeld dat in het bestreden besluit onvoldoende is gemotiveerd dat plaatsing van de mast niet onevenredig is naar omwonenden. In het kader van de beoordeling van de evenredigheid van de mast voor omwonenden had het college ook moeten bezien of het echt noodzakelijk is om de mast permanent uit te trekken tot de maximale hoogte. Volgens de rechtbank had het voor de hand gelegen om het maximale gebruik van de mast door middel van voorschriften te beperken. Op deze weg kan een evenwicht worden bereikt tussen de behoefte van de derdepartij om zijn hobby uit te oefenen en de behoefte van eiser aan een goede leefomgeving. De rechtbank stelt het college in de gelegenheid om het gebrek te herstellen met inachtneming van de overwegingen en aanwijzingen in deze tussenuitspraak.

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

JnB 2023, 706

MK Rechtbank Oost-Brabant, 10-08-2023, [ECLI:NL:RBOBR:2023:3972](#)

college van burgemeester en wethouders van Gemert-Bakel.

Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: Activiteitenbesluit) 3.124, 3.125, 3.126

Wet ammoniak en veehouderij (hierna: Wav) 1

ACTIVITEITENBESLUIT. Last onder dwangsom. I.c. wordt geoordeeld dat het college terecht heeft aangenomen dat er vier luchtwassystemen zijn. Vastgesteld wordt dat er in het Activiteitenbesluit een koppeling is gelegd tussen het luchtwassysteem en het huisvestingssysteem. De term ‘huisvestingssysteem’ is wel gedefinieerd, onder andere in artikel 1 van de Wav als “gedeelte van een dierenverblijf, waarin dieren van één diercategorie op dezelfde wijze worden gehouden”. Dit wordt gezien als een belangrijke aanwijzing voor het oordeel dat het gaat om afzonderlijke luchtwassystemen en niet, zoals eiseres stelt, om één systeem.

[...] 1.1 In deze uitspraak beoordeelt de rechtbank het beroep van eiseres tegen de last onder dwangsom wegens een aantal overtredingen van het Activiteitenbesluit milieubeheer in het varkensbedrijf van eiseres aan de [adres] in [vestigingsplaats] (hierna: het bedrijf). [...]

4.1 Volgens eiseres is sprake van één luchtwassysteem met vier units en niet van vier afzonderlijke luchtwassystemen. Zij geeft ook aan dat niet duidelijk is welke overtredingen hebben plaatsgevonden en waarom nu eigenlijk per controle per last vier keer dwangsommen zijn verbeurd. [...]

4.3 Het maakt volgens de rechtbank voor de beoordeling van de rechtmatigheid van het bestreden besluit en het invorderingsbesluit wel uit hoe het bedrijf van eiseres moet worden beschouwd: als een bedrijf met vier stallen met één (gecombineerd) luchtwassysteem of als een bedrijf met vier stallen en vier luchtwassystemen. Het koppelen van stallen, zeker stallen waar hetzelfde type luchtwasser wordt gebruikt, komt steeds vaker voor. De rechtbank kijkt hier als volgt tegenaan.

4.4 De term ‘luchtwassysteem’ is niet gedefinieerd in het Activiteitenbesluit, de Activiteitenregeling, de Regeling ammoniak en veehouderij of de Wet ammoniak en veehouderij (Wav). Het Activiteitenbesluit bevat wel regels met betrekking tot luchtwassers.

In artikel 3.124 van het Activiteitenbesluit is bepaald dat als landbouwhuisdieren worden gehouden in een huisvestingssysteem dat is voorzien van een luchtwassysteem, dat luchtwassysteem moet voldoen aan bepaalde eisen. Die eisen staan in artikel 3.125 tot en met 3.126 van het Activiteitenbesluit. In artikel 3.125, vierde tot en met zesde lid, van het Activiteitenbesluit is bepaald dat het luchtwassysteem moet zijn voorzien van een elektronisch monitoringssysteem met bepaalde parameters. Als deze worden overschreden moeten maatregelen worden genomen. In artikel 3.99 van de Activiteitenregeling is de registratie van vijf parameters ieder uur verplicht gesteld waaronder de zuurgraad en de geleidbaarheid van het waswater, en het elektriciteitsverbruik van de waswaterpomp in kilowatt uur (kWh). Het waswaterdebiet is géén parameter, wel de spuiwaterproductie in kubieke meter.

4.5 De rechtbank stelt vast dat er in het Activiteitenbesluit een koppeling is gelegd tussen het luchtwassysteem en het huisvestingssysteem. De term ‘huisvestingssysteem’ is wel gedefinieerd, onder andere in artikel 1 van de Wet ammoniak en veehouderij (Wav) als “gedeelte van een dierenverblijf, waarin dieren van één diercategorie op dezelfde wijze worden gehouden”. Dit ziet de rechtbank als een belangrijke aanwijzing voor het oordeel dat het gaat om afzonderlijke luchtwassystemen en niet, zoals eiseres stelt, om één systeem. Er zijn in deze zaak vijf dierenverblijven (waarvan twee dierenverblijven in één stal) dus vijf (identieke) huisvestingssystemen. Dit is ook zo aangegeven in de geldende omgevingsvergunning. Een tweede aanwijzing is gelegen in het bedrijf zelf. Iedere stal heeft een drukkamer en een luchtwasser: een plek waar de verontreinigde stallucht langs pakketten wordt geleid waar waswater over en door stroomt. Ook dat duidt op een luchtwassysteem per stal. In totaal is sprake van vier

luchtwassystemen. De aanwezigheid van één waswatervoorziening leidt niet tot het oordeel dat er ook maar één luchtwassysteem is voor vier stallen gezamenlijk. De omstandigheid dat de belangrijkste monitoring en registratie plaatsvindt in één wasser en niet in alle vier de luchtwassystemen, is een keuze van de ondernemer. Deze keuze is niet in lijn met de hiervoor gegeven uitleg van het Activiteitenbesluit en de Activiteitenregeling. Eigenlijk moet de monitoring en registratie op vier afzonderlijke luchtwassystemen plaatsvinden. Dit is echter geen onderdeel van de lasten onder dwangsom. Hoewel de rechtbank niet kan uitsluiten dat het veel efficiënter is om maar op één plek te monitoren en registreren, is daar ook het risico aan verbonden dat een hulp-luchtwassysteem niet naar behoren functioneert, terwijl niet wordt geregistreerd dat een van de parameters wordt overschreden. Als één van de luchtwassystemen bijvoorbeeld uitvalt en geen electriciteit of waswater verbruikt, hoeft dat niet per se te leiden tot overschrijding van de parameters van het geheel aan luchtwassystemen. Ook valt niet uit te sluiten dat het laagdebietalarm uit artikel 3.99, derde lid, van de Activiteitenregeling niet afgaat bij een storing in een hulpluchtwassysteem als alleen het debiet van de gecombineerde systemen wordt gecontroleerd. Dat kan tot gevolg hebben dat niet onmiddellijk maatregelen kunnen worden getroffen. Dat kan leiden tot forse milieugevolgen. De voordelen van een dergelijke efficiencymaatregel wegen niet op tegen de mogelijke risico's. Bovendien vereist het mogelijk maken van een dergelijke aanpassing volgens de rechtbank ook aanpassingen van de regels in het Activiteitenbesluit en de Activiteitenregeling.

4.6 De rechtbank is daarom van oordeel dat het college terecht heeft aangenomen dat er vier luchtwassystemen zijn. Hoewel het opmerkelijk is dat er twee dierenverblijven zijn in stal 1, is daar maar één drukkamer en één luchtwasser. De rechtbank begrijpt de uitleg van het college zo dat stal 1 met twee dierenverblijven één luchtwassysteem heeft. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- MK ABRS, 30-08-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3295](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2023, 707

CRvB, 25-08-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:1654](#)

staatssecretaris van Defensie.

Voorzieningenregeling voor militaire oorlogs- en dienstslachtoffers (Voorzieningenregeling) 2, 3, 9a

MILITAIR AMBTENARENRECHT. DIENSTONGEVAL. AANVRAAG VERGOEDING

ELEKTRISCHE FIETS. ALGEMEEN GEBRUIKELIJK. In lijn met artikel 9a van de

Voorzieningenregeling is de gevraagde vergoeding op goede gronden geweigerd.

4.5. Gelet op wat de vertegenwoordiger van de staatssecretaris hierover heeft verklaard begrijpt de Raad de in artikel 9a, tweede lid, van de Voorzieningenregeling opgenomen bepaling zo dat de

daarin bedoelde tegemoetkoming uitsluitend ziet op het aanpassen van een standaard fiets naar een elektrische fiets. Appellant heeft de daarvoor geldende maximale vergoeding toegekend gekregen.

4.6. Appellant kan door zijn invaliditeit geen gebruik maken van een standaardfiets. De verstrekte medische indicatie voor een elektrische fiets heeft in het geval van appellant geen ander doel gediend dan hem in aanmerking te brengen voor een tegemoetkoming in het aanpassen van de standaard fiets. Zonder een medische indicatie kan de tegemoetkoming niet worden verstrekt. Omdat een elektrische fiets als algemeen gebruikelijk is aangemerkt kan een vergoeding voor het aanschaffen uitsluitend worden toegekend als een betrokkene vanwege zijn invaliditeit is aangewezen op het verplaatsen per scootmobiel. Appellant is niet aangewezen op een scootmobiel. In lijn met artikel 9a van de Voorzieningenregeling is de gevraagde vergoeding op goede gronden geweigerd. Het betoog dat de wettekst van artikel 9a van de Voorzieningenregeling in tegenspraak is met de Memorie van Toelichting wordt dan ook niet gevolgd. Anders dan de wettekst vermeldt de Toelichting onder welke voorwaarden een vergoeding kan worden verleend en is daarmee niet in tegenspraak met de wettekst waarin is opgenomen welke voorzieningen kunnen worden verstrekt.

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2023, 708

CRvB, 17-08-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:1613](#)

Raad van bestuur van de Svb.

Algemene Ouderdomswet (AOW) 17a

AOW. HERZIENING NAAR PENSIOEN VOOR EEN GEHUWDE PENSIOENGERECHTIGDE. TERUGVORDERING. MATIGING. De Svb heeft bij het bestreden besluit zijn vaste gedragslijn niet consistent toegepast. Aangevallen uitspraak vernietigd.

4.9. [...] Ter zitting heeft de Svb toegelicht aanknopingspunten te zien om gedeeltelijk van herziening af te zien omdat de Svb ook een verwijt treft. De systeemmelding dat appellante gehuwd is, is niet opgepakt. Dit is pas gebeurd na telefonisch contact van appellante met de Svb in juli 2019 en hierover is op 3 januari 2020 een besluit genomen. De Svb heeft ter zitting een matiging voorgesteld van € 2.000,- waardoor over de periode van juli 2019 tot december 2019 materieel geen herziening en terugvordering plaatsvindt. De Raad kan zich vinden in de voorgestelde matiging gelet op de hiervoor beschreven omstandigheden. Naar het oordeel van de Raad wordt met deze voorgestelde matiging voldoende rekening gehouden met alle gebleken feiten en omstandigheden van het geval en past een dergelijke matiging binnen de vaste gedragslijn van de Svb, neerkomend op toepassing van het "oude" 3:4-beleid.

4.10. [...] De door appellante aangevoerde argumenten duiden niet op dringende redenen op grond waarvan de Svb de herziening meer zou moeten matigen dan hiervoor onder 4.9 is weergegeven. Ook van dringende redenen om van terugvordering van het resterende teveel betaalde bedrag af te zien, is niet gebleken. [...]

4.11. Nu de Svb bij het bestreden besluit zijn vaste gedragslijn niet consistent heeft toegepast, zal de Raad de aangevallen uitspraak vernietigen, het beroep tegen het bestreden besluit gegrond verklaren en dat besluit vernietigen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB 2023, 709

Rechtbank Amsterdam, 26-05-2023, [ECLI:NL:RBAMS:2023:3407](#)

Belastingdienst/Toeslagen, verweerder.

Wet hersteloperatie toeslagen (Wht) 2.1, 2.7

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. KINDEROPVANGTOESLAG. VERGOEDING. GEDUPEERDE OUDERS. De rechtbank stelt vast dat uit de Wht blijkt dat (alleen) de aanvrager van kinderopvangtoeslag op grond van deze wet compensatie kan krijgen. Eiser valt hier niet onder, omdat hij nooit kinderopvangtoeslag heeft aangevraagd. Zijn (toeslag)partner heeft dit immers gedaan. Dit betekent in dit geval dat eiser zelf op grond van de Wht geen aanspraak kan maken op compensatie. In de Wht is op dit moment nog geen herstelregeling opgenomen voor gedupeerde ex-partners. Het kabinet werkt momenteel wel aan een ex-partnerregeling, waarin sprake zal zijn van een herstelregeling voor gedupeerde ex-(toeslag)partners. De rechtbank kan momenteel nog niet op deze regeling vooruitlopen of beoordelen of eiser hier aanspraak op kan maken.

[Naar inhoudsopgave](#)

Naturalisatie

JnB 2023, 710

MK ABRS, 30-08-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3296](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

RWN 9 lid 1 a

Awb 3:4 lid 2

NATURALISATIE. Afwijzing verzoek om naturalisatie vanwege ernstig vermoeden van gevaar voor de openbare orde. De staatssecretaris heeft niet duidelijk weten te maken waarom het beleid geen onderscheid maakt naar de zwaarte van de sanctie in het geval een taakstraf is opgelegd en wel in het geval een geldboete is opgelegd. Hij kan niet volstaan met een verwijzing naar de hiërarchie van sancties. Het beleid is in strijd met artikel 3:4, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht.

1. [wederpartij] heeft de Syrische nationaliteit. De staatssecretaris heeft het verzoek [om naturalisatie] afgewezen, omdat er een ernstig vermoeden bestaat dat zij een gevaar vormt voor de openbare orde. De reden hiervoor is dat uit haar Justitiële Documentatie volgt dat [wederpartij] op 28 maart 2017 een transactievoorstel heeft aanvaard in de vorm van een taakstraf van 24 uur wegens een winkeldiefstal. [...]

2. De rechtbank heeft geoordeeld dat de staatssecretaris het verzoek van [wederpartij] in het licht van de door haar aangevoerde bijzondere omstandigheden ten onrechte heeft afgewezen zonder nader onderzoek daarnaar te verrichten. De rechtbank heeft overwogen dat de staatssecretaris te

weinig waarde heeft gehecht aan het lange verblijf in Nederland van [wederpartij] en haar kwetsbare positie. Verder heeft de rechtbank bij haar oordeel betrokken dat aannemelijk is dat [wederpartij] een taakstraf heeft geaccepteerd voor een eenvoudig vergrijp. De rechtbank heeft verwezen naar de Oriëntatiepunten voor straftoemeting waaruit volgt dat het uitgangspunt is dat voor het vergrijp, een eenvoudige winkeldiefstal, een geldboete van € 200,00 wordt opgelegd. De hoogte van dat boetebedrag ligt ver onder het normbedrag van € 810,00, opgenomen in paragraaf 1 van de Handleiding, met het beleid voor artikel 9, eerste lid, aanhef en onder a, van de Rijkswet op het Nederlanderschap (hierna: de RWN), aldus de rechtbank. [...]

5. De Afdeling stelt vast dat het beleid een onderscheid maakt naar de zwaarte van de sanctie in het geval er een geldboete is opgelegd. Het misdrijf staat immers pas in de weg aan naturalisatie als daarvoor een geldboete van € 810,00 of hoger is opgelegd. Misdrijven waarvoor een lagere geldboete is opgelegd, staan naturalisatie niet in de weg, als de betrokken vreemdeling aan de overige vereisten voor naturalisatie voldoet. Het beleid maakt dit onderscheid niet in het geval van een misdrijf waarvoor een taakstraf is opgelegd. In dat geval wordt het misdrijf als ernstig misdrijf aangemerkt, ongeacht de duur van de taakstraf.

5.1. Op de zitting bij de Afdeling heeft de staatssecretaris nader toegelicht waarom hij in het geval een taakstraf is opgelegd geen onderscheid maakt naar de zwaarte van de sanctie. In het strafrecht bestaat een hiërarchie voor de op te leggen sancties waarbij de taakstraf boven de geldboete staat. Hiermee is al tot uitdrukking gebracht dat een misdrijf waarvoor een taakstraf is opgelegd ernstig is. Verder heeft de staatssecretaris toegelicht dat, als hij in gevallen waarin een relatief lage taakstraf is opgelegd, zou moeten beoordelen of het misdrijf zo ernstig is dat het in de weg staat aan naturalisatie, dit betekent dat hij naar het delict zelf en de omstandigheden waaronder het is gepleegd moet kijken. Dat is echter iets wat de strafrechter bij het vaststellen van de strafmaat in de strafzaak al heeft gedaan. Zo'n beoordeling hoort volgens de staatssecretaris niet thuis in de naturalisatieprocedure.

5.2. De Afdeling is van oordeel dat de staatssecretaris niet duidelijk heeft weten te maken waarom het beleid geen onderscheid maakt naar de zwaarte van de sanctie in het geval een taakstraf is opgelegd en wel in het geval een geldboete is opgelegd. De staatssecretaris kan niet volstaan met een verwijzing naar de hiërarchie van sancties. Die aanvankelijk door de wetgever bedoelde hiërarchie brengt niet mee dat de staatssecretaris in het beleid geen onderscheid kan maken naar de zwaarte van de sanctie in het geval een taakstraf is opgelegd. Het is begrijpelijk dat de staatssecretaris in het kader van de beleidsvorming een uitzondering maakt voor de gevangenisstraf. Dat ligt anders bij taakstraffen. Bij veel misdrijven kan zowel een geldboete als een taakstraf worden opgelegd. De keuze voor de ene of de andere strafsoort hangt af van de omstandigheden van het geval en niet alleen van de ernst van het misdrijf. Dat in een bepaald geval een taakstraf is opgelegd in plaats van een geldboete, zegt dus op zichzelf niets over de ernst van de gedraging. Het betoog van de staatssecretaris dat hij bij een lage taakstraf moeilijk kan beoordelen of een misdrijf ernstig is, omdat hij in dat geval moet kijken naar het delict zelf en de omstandigheden waaronder het is gepleegd, volgt de Afdeling niet. De staatssecretaris heeft immers voor misdrijven waarvoor een geldboete is opgelegd, ook een ondergrens in het beleid aangebracht. De staatssecretaris had daarom in relatie tot die laatste beleidskeuze, geen ruimte meer om geen ondergrens aan te brengen in zijn beleidskeuze voor taakstraffen.

5.3. Gelet hierop is de Afdeling van oordeel dat het beleid onvoldoende onderscheid maakt naar de zwaarte van de sanctie in het geval er een taakstraf is opgelegd en dat het beleid op dit punt niet in een evenredige verhouding staat tot de ermee te dienen doelen. Dat beleid is daarom in strijd met

artikel 3:4, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht. De staatssecretaris heeft het beleid ten onrechte aan het besluit ten grondslag gelegd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Studiefinanciering

JnB 2023, 711

MK CRvB, 23-08-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:1669](#)

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Wet studiefinanciering 2000 (Wsf 2000) 3.13

Wet op het kindgebonden budget (Wkb)

STUDIEFINANCIERING. OUDERLIJKE BIJDRAGE. De weigering van de minister om bij de berekening van de ouderlijke bijdrage van appellant ten behoeve van de berekening van de aanvullende beurs van de zoon van appellant niet de verhoogde vrije voet in aanmerking te nemen die geldt voor de ouder zonder partner als bedoeld in artikel 2, zesde lid, van de Wkb, levert geen verboden (indirecte) ongelijke behandeling van een vergelijkbaar geval op. Aangevallen uitspraak vernietigd. De minister zal ter uitvoering van deze uitspraak binnen vier weken na deze uitspraak een nader besluit moeten nemen.

JnB 2023, 712

Rechtbank Noord-Nederland, 24-08-2023, [ECLI:NL:RBNNE:2023:3570](#)

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Burgerlijk Wetboek (BW)

Wet studiefinanciering 2000 (Wsf 2000) 3.14, 11.5

Besluit studiefinanciering 2000 (Bsf 2000) 6 lid 1 onder b

STUDIEFINANCIERING. AANVULLENDE BEURS. LOSKOPPELING. De rechtbank is van oordeel dat de minister heeft kunnen concluderen dat eiseres geen (analoog) beroep op de loskoppelingsgrond uit artikel 6, eerste lid, onder b, van het Bsf 2000 toekomt. Bij een ondercuratelestelling van een ouder op verzoek van de andere ouder – zoals in het geval van eiseres – is niet per definitie sprake van een langdurig ernstig verstoorde verhouding als bedoeld in artikel 3.14 van de Wsf 2000.

Beroep op hardheidsclausule slaagt niet. De ondercuratelestelling staat er niet aan in de weg dat aan eiseres een ouderlijke bijdrage kan worden betaald, met behulp van de curatrice (haar moeder). De minister heeft terecht de dwangsom op nihil gesteld.

[Naar inhoudsopgave](#)

Verklaring omtrent het gedrag

JnB 2023, 713

MK ABRS, 30-08-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3299](#)

minister voor Rechtsbescherming.

Dienstenrichtlijn 4 aanhef lid 1

Wet justitiële en strafvorderlijke gegevens

VOG. Afwijzing aanvraag om afgifte van een verklaring omtrent het gedrag (VOG). [appellant] voert in hoger beroep voor het eerst aan dat zowel het objectieve als het subjectieve criterium in strijd is met de EU-Dienstenrichtlijn. I.c. wordt geoordeeld dat [appellant] als werknemer in dienst is van [werkgever] en niet als zelfstandige werkt. Hij verricht dus geen dienst in de zin van artikel 4, aanhef en eerste lid, van de Dienstenrichtlijn. Alleen al daarom is de Dienstenrichtlijn in dit geval niet van toepassing.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet arbeid vreemdelingen

JnB 2023, 714

MK ABRs, 30-08-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3306](#)

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Besluit nr. 1/80 6

Wet arbeid vreemdelingen (Wav) 1, 2

Besluit uitvoering Wet arbeid vreemdelingen 1d

Vreemdelingenbesluit 2000

WAV. DEZELFDE WERKGEVER. SALARISCRIERIUM. BOETE. I.c. wordt geoordeeld dat twijfel bestaat of de situatie van artikel 6, eerste lid, eerste streepje, van Besluit nr. 1/80 zich hier voordoet. Daarom moet de vennootschap het voordeel van de twijfel worden gegund. Dit betekent dat de minister niet heeft bewezen dat de vennootschap artikel 2, eerste lid, van de Wav heeft overtreden.

[...] Bij besluit van [...] heeft de staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid de vennootschap een boete opgelegd van € 6.000,00 wegens overtreding van artikel 2, eerste lid, van de [...] (hierna: de Wav).

[...] Waar gaat deze zaak over?

3. De vreemdeling is op 1 januari 2015 in dienst getreden bij [bedrijf]. [bedrijf] heeft de aanvraag om een kennismigrantenvergunning in 2014 ingediend en op dat moment gold voor kennismigranten jonger dan 30 jaar een salariscriterium van € 2.968,00 per maand. Dit volgde uit artikel 1d, eerste lid, aanhef en onder a, van het BuWav en artikel 3.103 van het Vb 2000. De minister stelt de salariscriteria elk jaar opnieuw vast, maar het salariscriterium dat gold tijdens de aanvraag blijft gelden zolang de kennismigrantenvergunning niet verlengd wordt en de kennismigrant bij dezelfde werkgever blijft werken. Wanneer de kennismigrant van werkgever verandert, geldt wel het nieuwe salariscriterium.

Volgens de vennootschap is de vreemdeling niet veranderd van werkgever en was het toepasselijke salariscriterium nog steeds € 2.968,00 per maand. Volgens de minister is zij op 1 februari 2016 in dienst getreden bij de vennootschap, een dochteronderneming van [bedrijf], en die moet volgens de minister worden gekwalificeerd als een andere werkgever dan [bedrijf]. Op dat moment gold een salariscriterium van € 3.108,00 per maand. De vreemdeling verdiende in de maanden februari, maart en april 2016 € 3.000,00 bruto per maand, waardoor zij volgens de minister die maanden € 108,00 per maand te weinig verdiende.

3.1. Partijen zijn het erover eens dat de vreemdeling werkzaamheden heeft verricht voor de vennootschap en dat de vennootschap daardoor werkgever is in de zin van artikel 1, aanhef en

onder b, van de Wav. Dit verruimde werkgeversbegrip is echter niet relevant voor het antwoord op de vraag welk salariscriterium van toepassing is. Uit artikel 1d van het BuWav volgt dat daarvoor de vraag beantwoord moet worden bij welke werkgever de vreemdeling daadwerkelijk in dienst was. Zoals de vennootschap terecht aanvoert, heeft de rechtbank dit niet onderkend.

Is Besluit nr. 1/80 van toepassing?

4. De Afdeling zal eerst het meest verstrekkende betoog van de vennootschap behandelen. De vennootschap betoogt dat artikel 6 van Besluit nr. 1/80 op deze situatie van toepassing is. De vreemdeling kan aan dit Turks associatierecht rechten ontleen, waardoor in het geheel geen salariscriterium meer geldt. Daardoor kan dus ook geen sprake zijn van een overtreding van artikel 2, eerste lid, van de Wav. De vreemdeling heeft namelijk vóór februari 2016 één jaar legale arbeid verricht voor [bedrijf] en is bij dezelfde werkgever in dienst gebleven, zoals artikel 6, eerste lid, eerste streepje, van Besluit nr. 1/80 vereist. Voor zover de vreemdeling al in dienst is getreden bij de vennootschap, is sprake van opvolgend werkgeverschap. Doordat er dus continuïteit in de arbeidsverhouding is, is voldaan aan de definitie van 'dezelfde werkgever' in artikel 6 van Besluit nr. 1/80, aldus de vennootschap.

Unierechtelijk kader

[...] 4.2. Niet is in geschil dat de vreemdeling één jaar legale arbeid heeft verricht voor [bedrijf]. Dit betekent dat de Afdeling de vraag moet beantwoorden of de vreemdeling na dat jaar arbeid bij [bedrijf] bij dezelfde werkgever is blijven werken.

Het begrip 'dezelfde werkgever' is in Besluit nr. 1/80 niet gedefinieerd. Omdat artikel 6, eerste lid, eerste streepje, van Besluit nr. 1/80 niet verwijst naar het nationale recht, gaat de Afdeling ervan uit dat dit begrip Unierechtelijk uitgelegd moet worden. Zie het arrest van het Hof van 19 maart 2020, *Compañía de Tranvías de La Coruña SA*, ECLI:EU:C:2020:224, punt 14. Uit het hiervoor genoemde arrest Birden, punten 24 en 38, volgt verder dat lidstaten niet de bevoegdheid hebben voorwaarden te verbinden aan de rechten die uit artikel 6 van Besluit nr. 1/80 voortvloeien, of deze te beperken. De Afdeling leidt hieruit af dat het begrip 'dezelfde werkgever' niet strikter mag worden uitgelegd dan uit het Unierecht voortvloeit.

4.3. In paragraaf B10/4.2 van de Vc 2000 is beschreven in welke situaties de Immigratie- en Naturalisatiedienst aanneemt dat sprake is van 'dezelfde werkgever' in de zin van artikel 6, eerste lid, eerste streepje, van Besluit nr. 1/80. Als 'dezelfde werkgever' worden aangemerkt: een uitzendbureau, een inlener, een detacheringsbureau, een bedrijf dat achtereenvolgens door verschillende ondernemingen wordt geëxploiteerd door fusie of overnamen en een bedrijf dat wegens faillissement wordt overgenomen door een ander bedrijf. Deze situaties doen zich hier niet voor. Omdat het om een Unierechtelijk begrip gaat, kan de minister echter niet volstaan met een verwijzing naar dit nationale beleid.

4.4. Het Hof heeft zich nog niet expliciet uitgelaten over het begrip 'dezelfde werkgever' in de zin van artikel 6 van Besluit nr. 1/80. Wel is het ingegaan op de begrippen 'werknemer' en 'werkgever'. [...]

4.5. De Afdeling leidt uit de hiervoor genoemde arresten af dat niet alleen gekeken moet worden naar het bestaan van een arbeidsovereenkomst, maar dat ook gekeken moet worden naar de feitelijke situatie. Daarbij is voor het antwoord op de vraag of sprake is van dezelfde of een andere werkgever onder meer van belang of de gezagsverhouding en de verplichting de loonkosten te betalen, zijn overgegaan van de ene naar de andere werkgever. Uit het arrest *Güzeli* leidt de Afdeling verder af dat het Hof een ruim werkgeversbegrip gebruikt en dat de onderlinge verwevenheid tussen verschillende werkgevers van belang is bij de invulling van het begrip 'dezelfde werkgever'.

Toegepast op deze zaak

4.6. Uit artikel 6 van het EVRM volgt dat het bestuursorgaan moet bewijzen dat in een concreet geval een overtreding is gepleegd. In geval van twijfel moet het bestuursorgaan aan de betrokkene het voordeel van de twijfel gunnen. De Afdeling wijst ter vergelijking op overweging 4.8.3 van het arrest van de Hoge Raad van 15 april 2011 in zaak nr. 09/03075, [ECLI:NL:HR:2011:BN6324](#), en de uitspraak van de Afdeling van 10 juli 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:234](#).

4.7. De minister is tot de conclusie gekomen dat de vennootschap van februari 2016 tot en met april 2016 de formele werkgever van de vreemdeling was. Daarnaast is hij tot de conclusie gekomen dat [bedrijf] en de vennootschap niet als dezelfde werkgever aangemerkt kunnen worden. Hij heeft zich daarbij gebaseerd op de volgende gegevens. [...]

4.8. Dat de vennootschap de salarisbetaling van [bedrijf] heeft overgenomen en dat de vreemdeling heeft verklaard dat zij een vervangende arbeidsovereenkomst heeft gekregen, zijn aanwijzingen dat de vreemdeling niet voor dezelfde werkgever is blijven werken. Daarnaast is namens de vennootschap op de zitting bij de Afdeling verklaard dat [bedrijf] zich bezighoudt met voorlichting aan studenten wereldwijd over de vraag hoe en waar zij kunnen studeren. De vennootschap vormt de analytische tak van [bedrijf] en verzamelt gegevens voor universiteiten. Deze verschillende activiteiten van de ondernemingen wijzen er ook op dat geen sprake is van dezelfde werkgever in de zin van artikel 6, eerste lid, eerste streepje, van Besluit nr. 1/80. Anderzijds is [bedrijf] de enig aandeelhouder en bestuurder van de vennootschap, wat duidt op enige verwevenheid. Uit de verklaring van de vreemdeling is bovendien op te maken dat zij al voor haar overstap naar de vennootschap werkzaamheden voor de vennootschap verrichtte, wat erop wijst dat haar werkzaamheden geleidelijk zijn veranderd en dat de activiteiten van de twee ondernemingen wellicht niet goed zijn af te bakenen. Uit de stukken is ten slotte niet op te maken of de vennootschap feitelijk het gezag had over de vreemdeling of dat [bedrijf] het gezag bleef uitoefenen. Relevant daarbij is dat de vreemdeling heeft verklaard dat zij op dezelfde werkplek, aan hetzelfde bureau, haar werkzaamheden bleef verrichten en dat haar arbeidsvoorwaarden niet waren gewijzigd. De minister heeft dit niet betwist en heeft de feitelijke gezagsverhouding niet onderzocht. Omdat geen eenduidig beeld naar voren komt waar het gaat om de vraag of de vreemdeling bij dezelfde werkgever is blijven werken, bestaat twijfel over het antwoord op de vraag of de situatie van artikel 6, eerste lid, eerste streepje, van Besluit nr. 1/80 zich hier voordoet.

[...] 4.9. Omdat twijfel bestaat of de situatie van artikel 6, eerste lid, eerste streepje, van Besluit nr. 1/80 zich hier voordoet, moet de vennootschap het voordeel van de twijfel worden gegund. Dit betekent dat de minister niet heeft bewezen dat de vennootschap artikel 2, eerste lid, van de Wav heeft overtreden.

Het betoog slaagt. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet open overheid / Wet openbaarheid van bestuur

JnB 2023, 715

Rechtbank Midden-Nederland, 11-08-2023, [ECLI:NL:RBMNE:2023:4184](#)

Coöperatie ParkeerService U.A., gevestigd te Amersfoort, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:1

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3

Wet open overheid (Woo) 4.1

WOO. WOB. BESTUURSORGaan. VERZOEK. I.c. heeft ParkeerService op het Wob-verzoek van eiser een beslissing genomen. De rechtbank komt tot de conclusie dat ParkeerService geen bestuursorgaan is en daarom geen besluiten kan nemen waarover de bestuursrechter mag oordelen. De rechtbank verklaart zich daarom onbevoegd. Er kan echter wel een Wob/Woo-verzoek bij ParkeerService worden ingediend. De reden daarvoor is dat ParkeerService onder verantwoordelijkheid van bestuursorganen werkt, namelijk de leden van de Coöperatie ParkeerService U.A. Die leden, de colleges van burgemeester en wethouders van de deelnemende gemeenten en/of de heffingsambtenaren van die gemeenten, moeten daarom beslissen op het Wob (Woo)-verzoek van eiser.

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB 2023, 696).

JnB 2023, 716

Tussenuitspraak Rechtbank Midden-Nederland, 04-04-2023, [ECLI:NL:RBMNE:2022:2017](#)

algemene raad van de Nederlandse orde van advocaten, verweerder.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3

WOB. VERZOEK. REIKWIJDTE. I.c. wordt geoordeeld dat publicatie op de website [website].nl niet voor een ieder openbaar is. Deze website is alleen toegankelijk voor advocaten en medewerkers van verweerder, Raden van Orde en Raden en Hof van Discipline. Eiser is advocaat en heeft toegang tot deze website en de daarop geplaatste documenten, maar dit wil niet zeggen dat de documenten daarom buiten de reikwijdte van zijn verzoek vallen. Ook deze documenten vallen onder de reikwijdte van eisers verzoek en verweerder had moeten beoordelen of deze documenten openbaar gemaakt kunnen worden of dat er weigeringsgronden zijn die zich daartegen verzetten. Omdat verweerder dat niet gedaan heeft, bevat het bestreden besluit een motiveringsgebrek en komt het om die reden voor vernietiging in aanmerking.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2023, 717

MK ABRS, 23-08-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3188](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 7

Awb 5:4

Vw 2000 2a

Vb 2000 1.16

VV 2000 1.4

Besluit uitvoering Wav 2a

REGULIER. ERKEND REFERENT. PAYROLLBEDRIJF. BESTUURLIJKE BOETE. De zorgplicht voor payrollbedrijven die optreden als erkend referent is niet helder omschreven. Gelet daarop is geen sprake van overtreding van een verbod waarvan de inhoud tevoren duidelijk was omschreven, noch in de regelgeving, noch in een wetsinterpreterende beleidsregel. Het toch opleggen van een boete in dit geval verdraagt zich dan ook niet met artikel 5:4, tweede lid, van de Awb, dat bepaalt dat een bestuurlijke sanctie slechts wordt opgelegd indien de overtreding bij of krachtens een aan de gedraging voorafgaand wettelijk voorschrift is omschreven.

JnB 2023, 718

MK ABRS, 28-08-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3251](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 64

Vb 2000 3.46 lid 1

REGULIER. Afwijzing verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'medische behandeling' vanwege gevaar voor de openbare orde. De staatssecretaris hoeft daarbij niet hoeven motiveren of de vreemdeling binnen afzienbare tijd in zijn land van herkomst kan worden behandeld. Dat komt aan de orde bij de beoordeling of de vreemdeling uitstel van vertrek moet worden verleend op grond van artikel 64 van de Vw 2000. Het mogelijk herhaaldelijk verlenen van uitstel van vertrek is geen grond voor het verlenen van een verblijfsvergunning regulier.

3. De staatssecretaris heeft terecht gewezen op het verschil tussen het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'medische behandeling' krachtens artikel 3.46, eerste lid, van het Vb 2000 en het verlenen van uitstel van vertrek krachtens artikel 64 van de Vw 2000. De gronden daarvoor zijn namelijk verschillend.

De staatssecretaris verleent een verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'medische behandeling' als hij oordeelt dat Nederland het meest aangewezen land is voor het ondergaan van de medische behandeling. De staatssecretaris kan een aanvraag tot het verlenen van die verblijfsvergunning niettemin afwijzen als sprake is van een gevaar voor de openbare orde (artikel 3.77, eerste lid, aanhef en onder c, van het Vb 2000, gelezen in samenhang met artikel 16, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000).

De staatssecretaris verleent uitstel van vertrek krachtens artikel 64 van de Vw 2000 als de vreemdeling bij uitzetting een reëel risico loopt op schending van artikel 3 van het EVRM. Dat risico bestaat als uit het advies van het BMA blijkt dat door het achterwege blijven van medische behandeling naar alle waarschijnlijkheid een medische noodsituatie ontstaat, en de noodzakelijke medische behandeling ter voorkoming van een medische noodsituatie in het land van herkomst niet beschikbaar of feitelijk niet toegankelijk is. Zoals de staatssecretaris terecht aanvoert, kan hij in die situatie niet anders dan uitstel van vertrek verlenen, ook als sprake is van een risico voor de openbare orde. Het gaat er namelijk om bescherming te bieden tegen een schending van artikel 3 van het EVRM.

3.1. In deze zaak is niet in geschil dat Nederland voor de vreemdeling het meest aangewezen land is voor het ondergaan van de medische behandeling. Zoals hiervoor uiteengezet en zoals in hoger beroep niet in geschil is, mag de staatssecretaris de door de vreemdeling gepleegde strafbare feiten echter aan hem tegenwerpen ter bescherming van de openbare orde. Hij heeft de aanvraag dan ook om die reden kunnen afwijzen. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, heeft hij daarbij niet

hoeven motiveren of de vreemdeling binnen afzienbare tijd in Somalië kan worden behandeld. Dat komt namelijk aan de orde bij de beoordeling of de vreemdeling uitstel van vertrek moet worden verleend op grond van artikel 64 van de Vw 2000. Artikel 64 van de Vw 2000 vormt met andere woorden een vangnet om te voorkomen dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden. De rechtbank heeft dat niet onderkend. Zij heeft ook niet onderkend dat het mogelijk herhaaldelijk verlenen van uitstel van vertrek geen grond is voor het verlenen van een verblijfsvergunning regulier. Ten slotte staat de wet niet in de weg aan het herhaaldelijk verlenen van uitstel van vertrek zo lang dat nodig is om schending van artikel 3 van het EVRM te voorkomen.

3.2. Verder heeft de rechtbank ten onrechte bij haar oordeel betrokken dat de vreemdeling opnieuw uitstel van vertrek zal krijgen en voor een langere periode in Nederland zal mogen blijven, en dat de afwijzing van de aanvraag om die reden niet geschikt is om de bescherming van de openbare orde te bereiken. Dat de medische problematiek van de vreemdeling dan wel de situatie in Somalië niet binnen afzienbare tijd veranderen, maakt namelijk niet dat de afwijzing van de aanvraag niet geschikt is om de openbare orde te beschermen. Zoals de staatssecretaris terecht aanvoert, leidt de afwijzing er namelijk toe dat de vreemdeling niet de mogelijkheid krijgt om zich langdurig rechtmatig in Nederland te vestigen en op enig moment voortgezet verblijf aan te vragen zolang het belang van de openbare orde zich daartegen verzet.

3.3. Ook voor het overige is niet aannemelijk gemaakt dat de afwijzing van de aanvraag onevenredig is. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB 2023, 719

MK ABRS, 30-08-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3275](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

VWEU 78

Verordening 604/2013 3

Richtlijn 2011/95/EU 1, 2, 3, 4, 11, 13, 14

Richtlijn 2013/32 1, 31, 32, 33, 44

Vw 2000 30a, 31

ASIEL. Prejudiciële vragen over Griekse statushouders. Inhoudelijk behandeling asielaanvragen vanwege opvangsituatie in Griekenland. In deze zaken staat de vraag centraal of deze handelwijze juist is, en zo ja of - en op welke wijze - de erkenning van de vluchtelingenstatus door Griekenland van invloed is op dit onderzoek.

Inleiding

1. Deze drie zaken gaan over vreemdelingen (uit verschillende derde landen) die eerst in Griekenland een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. Zij zijn door de Griekse autoriteiten erkend als vluchteling en hebben de vluchtelingenstatus verkregen (artikel 2, aanhef en onder e, van richtlijn 2011/95/EU (hierna: de Kwalificatierichtlijn)). Hierna zijn zij naar Nederland gereisd. In Nederland hebben zij opnieuw een verzoek om internationale bescherming ingediend. Nederland gaat ervan uit dat sommige personen uit derde landen, die in Griekenland internationale bescherming genieten, niet kunnen terugkeren naar die lidstaat, omdat de levensomstandigheden in die lidstaat hen zouden blootstellen aan een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende

behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU Handvest). Dat geldt ook voor deze vreemdelingen. De staatssecretaris heeft daarom geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid die artikel 33, eerste en tweede lid, van richtlijn 2013/32/EU (hierna: de Procedurerichtlijn) hem biedt om hun verzoeken niet-ontvankelijk te verklaren, en - met inachtneming van de Procedurerichtlijn - zelf opnieuw inhoudelijk onderzocht of deze vreemdelingen in aanmerking komen voor internationale bescherming (overeenkomstig de Kwalificatierichtlijn). In deze zaken staat de vraag centraal of deze handelwijze juist is, en zo ja of - en op welke wijze - de erkenning van de vluchtelingenstatus door Griekenland van invloed is op dit onderzoek.

1.1. Deze verwijzingsuitspraak gaat allereerst over de vraag of een lidstaat bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming gebonden is aan de toekenning van de vluchtelingenstatus door een andere lidstaat, in die zin dat deze toekenning ertoe leidt dat de onderzoekende lidstaat de verzoeker zonder meer een verblijfsvergunning als vluchteling moet toekennen. Als het antwoord op die vraag ontkennend luidt, dan wordt aangenomen dat de onderzoekende lidstaat zelf aan de hand van artikel 10, tweede en derde lid, van de Procedurerichtlijn moet onderzoeken of de verzoeker om internationale bescherming (nog steeds) als vluchteling kan worden aangemerkt. Is de erkenning van de vluchtelingenstatus door de andere lidstaat dan van invloed op dit onderzoek? Daarbij rijst de vraag of de samenwerkingsplicht, welke is neergelegd in artikel 4, tweede lid, van de Kwalificatierichtlijn, ertoe leidt dat de onderzoekende lidstaat met de verzoeker moet samenwerken om informatie te verzamelen over het door de statusverlenende lidstaat verrichte onderzoek naar zijn asielmotieven. Tot slot gaat deze verwijzingsuitspraak over de vraag of de onderzoekende lidstaat de door de andere lidstaat toegekende vluchtelingenstatus expliciet moet intrekken, beëindigen of niet-verlengen (artikel 14 van de Kwalificatierichtlijn) als geconstateerd wordt dat de verzoeker niet of niet langer kan worden aangemerkt als een vluchteling volgens de criteria van artikel 11 van de Kwalificatierichtlijn. [...]

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

I. verzoekt het Hof van Justitie van de Europese Unie bij wege van prejudiciële beslissing uitspraak te doen op de volgende vragen:

Vraag 1

Moeten, in een geval dat een lidstaat geen gebruik mag maken van de door artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32/EU geboden mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming met het oog op de toekenning van de vluchtelingenstatus in een andere lidstaat niet-ontvankelijk te verklaren, omdat de levensomstandigheden in die lidstaat de verzoeker zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU Handvest, artikel 3, lid 1, tweede volzin, van verordening nr. 604/2013, artikel 4, lid 1, tweede volzin, en artikel 13 van richtlijn 2011/95/EU alsook artikel 10, leden 2 en 3, artikel 33, lid 1 en lid 2, onder a) van richtlijn 2013/32/EU aldus worden uitgelegd dat het feit dat de vluchtelingenstatus reeds is toegekend de lidstaat belet om het bij hem ingediende verzoek om internationale bescherming in behandeling te nemen zonder dat de uitkomst reeds op voorhand vaststaat, en hem ertoe verplicht om de verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen zonder de materiële voorwaarden voor deze bescherming te onderzoeken?

Vraag 2

Zo nee, moet de onderzoekende lidstaat de verzoeker om internationale bescherming - die niet kan terugkeren naar de lidstaat die hem de vluchtelingenstatus heeft toegekend - dan aanmerken en

behandelen als een persoon die voor het eerst om internationale bescherming verzoekt? En moet de onderzoekende lidstaat bij de beoordeling van dit verzoek dan op enige manier rekening houden met de door de andere lidstaat toegekende status? En zo ja, op welke wijze?

Vraag 3

Moet, in een geval dat een verzoeker om internationale bescherming al door een andere lidstaat is erkend als vluchteling, artikel 4, eerste en tweede lid, van richtlijn 2011/95/EU zo worden uitgelegd dat de onderzoekende lidstaat, indien de verzoeker daartoe concrete aanknopingspunten levert, om stukken of nadere inlichtingen moet vragen bij de statusverlenende lidstaat om te onderzoeken op grond van welke feiten en/of stukken die lidstaat ten aanzien van de verzoeker is overgegaan tot de erkenning als vluchteling?

Vraag 4

Moeten, in een geval dat de door de eerste lidstaat verleende status door een andere lidstaat moet worden overgenomen (zie vraag 1) en vervolgens vast komt te staan dat een verzoeker om internationale bescherming niet of niet langer voldoet aan de voorwaarden, genoemd in de hoofdstukken II en III van richtlijn 2011/95/EU, de artikelen 11 en 14 van die richtlijn zo worden uitgelegd dat ook deze andere lidstaat de door de eerste lidstaat verleende status kan intrekken, beëindigen of niet-verlengen?

Bij de uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB 2023, 720

MK ABRS, 30-08-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3278](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2011/95/EU 15 c

ASIEL. In Libië doet zich niet de meest uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld voor als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Kwalificatierichtlijn. Geen aanleiding om deze zaak aan te houden in afwachting van het antwoord van het Hof op de prejudiciële vragen van de rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 22 februari 2022, [ECLI:NL:RBDHA:2022:1329](#).

3. Deze uitspraak gaat over de vraag of zich in Libië de meest uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld voordoet. De Afdeling betreft bij haar toetsing van het standpunt van de staatssecretaris daarover ook twee ambtsberichten die na de uitspraak van de rechtbank zijn uitgebracht, en de stukken waarop partijen na die uitspraak een beroep hebben gedaan. Dit doet zij (a) met het oog op de belangen die zijn gemoeid met de bescherming die artikel 15, aanhef en onder c, van de Kwalificatierichtlijn biedt en (b) omwille van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling, de rechtsbescherming in algemene zin en de actualiteitswaarde van de uitspraak voor de behandeling van asielzaken van vreemdelingen die zich beroepen op de algemene veiligheidssituatie in Libië.

6. Uit het AA 2021, de brief van VWN en het AA 2023 komt het beeld naar voren dat de situatie in Libië nog altijd instabiel is en dat er regelmatig gewapende conflicten tussen verschillende facties en milities voorkomen, waarbij ook burgerslachtoffers vallen. De staatssecretaris heeft zich echter in zijn reactie op de vragen van de Afdeling terecht op het standpunt gesteld dat uit de ambtsberichten en de brief van VWN niet blijkt dat in Libië zo grootschalig, willekeurig en wijdverspreid geweld heerst dat de vreemdelingen alleen al om die reden daarnaar niet kunnen terugkeren. Hij heeft daarbij terecht betrokken dat uit het AA 2023, pagina 16, blijkt dat de onveilige situatie in Libië in de verslagperiode voortduurde, maar dat er niet gesproken kon worden van een grootschalig conflict. Er

waren geen aanhoudende vuurgevechten, maar wel geweldsuitbarstingen. Het staakt-het-vuren, dat sinds oktober 2020 van kracht is, duurde voort (AA 2021, pagina 7). Met dat staakt-het-vuren kwam het offensief tegen de hoofdstad Tripoli ten einde. De staatssecretaris wijst er terecht op dat uit het AA 2023 geen stijging blijkt van het aantal burgerslachtoffers ten opzichte van de verslagperiode daarvoor. In het AA 2021, pagina 14, staat dat er in de verslagperiode 165 dodelijke slachtoffers zijn gevallen, inclusief migranten en strijders. Volgens het AA 2023, pagina 24, zijn er in de periode van oktober 2021 tot januari 2023 in totaal 189 slachtoffers geregistreerd. In verhouding tot het aantal inwoners van Libië van ongeveer 6,7 miljoen is dat aantal niet zo hoog dat zich daarom, naast andere factoren, de meest uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld voordoet. Verder wijst de staatssecretaris er terecht op dat in het AA 2021, vanaf pagina 17, veel incidenten staan genoemd, maar dat daaruit niet blijkt dat structureel burgerslachtoffers vallen door willekeurig geweld tussen milities. Bovendien staat in het AA 2023 dat geweld tegen burgers op kleine schaal voorkwam. Ook het afgenomen aantal binnenlandse ontheemden, hoewel nog altijd hoog, acht de staatssecretaris terecht van belang. De brief van VWN geeft geen wezenlijk ander beeld dan uit het AA 2021 en AA 2023 naar voren komt. In die brief staat onder andere dat er 180 doden zijn gevallen in 2021 en dat het aantal binnenlandse ontheemden na het AA 2021 opnieuw is afgenomen. Hoewel het aantal slachtoffers en ontheemden nog altijd aanzienlijk is, is het aantal niet zo hoog dat het de conclusie rechtvaardigt dat zich in Libië de meest uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld voordoet. De staatssecretaris heeft zich gelet op het voorgaande terecht op het standpunt gesteld dat uit de stukken die de vreemdelingen hebben ingebracht, niet blijkt dat zich in Libië zo'n situatie voordoet. De verwijzing naar het arrest Diakitè is geen reden om daar anders over te oordelen, omdat niet in geschil is dat in Libië een gewapend conflict plaatsvindt. Ook het beroep op het arrest CF en DN tegen Bundesrepubliek Deutschland treft geen doel, omdat de staatssecretaris in zijn beoordeling niet alleen het aantal burgerslachtoffers van belang heeft geacht, maar ook overige relevante elementen, voor zover aan de orde in Libië, heeft betrokken.

6.1. De vreemdelingen hebben ook een beroep gedaan op de nu aanhangige prejudiciële vragen van de rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 22 februari 2022, [ECLI:NL:RBDHA:2022:1329](#), over artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn en de zogenoemde glijdende schaal. De staatssecretaris heeft zich, gelet op wat onder 2 is overwogen, terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdelingen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij door hun individuele omstandigheden een reëel risico lopen op ernstige schade. De beoordeling van het risico op ernstige schade moet de staatssecretaris in asielzaken altijd verrichten aan de hand van de persoonlijke kenmerken van een vreemdeling, diens individuele omstandigheden en wat die vreemdeling verder heeft aangevoerd. Dit alles bezien in het licht van de algemene veiligheidssituatie (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 18 december 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:4200](#), onder 5). Dat heeft de staatssecretaris in dit geval gedaan. Verder hebben de vreemdelingen aangevoerd dat de staatssecretaris in zijn beoordeling had moeten betrekken dat de minderjarige kinderen extra kwetsbaar zijn in Libië. Hoewel in de nieuwsberichten die de vreemdelingen hebben overgelegd, staat dat onder de burgerslachtoffers die in Libië zijn gevallen ook kinderen zijn, blijkt uit die informatie niet dat kinderen in Libië eerder dan volwassenen slachtoffer worden van willekeurig geweld. Er bestaat daarom geen aanleiding deze zaak aan te houden in afwachting van het antwoord van het Hof op de hiervoor genoemde prejudiciële vragen. Het toepassen van de glijdende schaal zou namelijk naar het oordeel van de Afdeling niet tot een andere uitkomst kunnen leiden.

JnB 2023, 721

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 30-08-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:12912](#)
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2001/55/EG

ASIEL. Pilotzaak beëindiging tijdelijke bescherming derdelanders Oekraïne. De rechtbank komt tot de conclusie dat de RTB en het Uitvoeringsbesluit niet uitsluiten dat de categorie derdelanders waartoe eiser behoort door het toepassen van de facultatieve bepaling, zoals die is opgenomen in de RTB en het Uitvoeringsbesluit, onder de werkingssfeer van de RTB kan worden gebracht. De rechtbank komt ook tot de conclusie dat de wijze waarop door verweerder toepassing is gegeven aan de facultatieve bepaling niet in strijd is met de RTB en/of het Uitvoeringsbesluit gelet op de ratio van de RTB en het Uitvoeringsbesluit. Dit betekent dat eiser onder de werkingssfeer van de RTB en het Uitvoeringsbesluit is gebracht en vanaf 4 maart 2022 tijdelijke bescherming op grond van het Unierecht heeft verkregen. Als gevolg hiervan wordt de rechtspositie van eiser, alsmede de verplichtingen en bevoegdheden van verweerder jegens eiser als begunstigde van de tijdelijke beschermingsregeling, beheerst door deze Unierechtelijke regelingen. De RTB en het Uitvoeringsbesluit kennen geen bepaling waarin aan de lidstaten een expliciete of impliciete bevoegdheid wordt toegekend om, terwijl de tijdelijke bescherming als zodanig niet is beëindigd doordat de maximale duur is bereikt of een gekwalificeerde meerderheid van de Raad hiertoe beslist, te bepalen dat niet langer toepassing wordt gegeven aan de facultatieve bepaling ten aanzien van begunstigden van de RTB om daarmee in wezen te bepalen dat de tijdelijke bescherming die deze begunstigden reeds hebben verkregen, wordt beëindigd.

Verweerder kan de tijdelijke bescherming van eiser pas beëindigen nadat een gekwalificeerde meerderheid van de Raad van de EU beslist dat de tijdelijke bescherming op grond van de RTB en het Uitvoeringsbesluit wordt beëindigd, of nadat de maximale duur van de tijdelijke bescherming is bereikt of als eiser aangeeft zijn Unierechtelijke recht op tijdelijke bescherming niet langer te willen effectueren en te willen terugkeren naar zijn land van herkomst.

JnB 2023, 722

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 31-08-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:12973](#)
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2001/55/EG

ASIEL. Pilotzaak beëindiging tijdelijke bescherming derdelanders Oekraïne. De rechtbank is van oordeel dat de staatssecretaris bevoegd is om de tijdelijke bescherming van de categorie derdelanders met een tijdelijke Oekraïense verblijfsvergunning te beëindigen. Lidstaten hebben de vrijheid om een facultatieve bepaling toe te passen. Die lidstaat heeft evenzeer de vrijheid om de implementatie van een facultatieve bepaling weer ongedaan te maken. Artikel 6, eerste lid, onder b, van de richtlijn ziet op de beëindiging van de tijdelijke bescherming, maar heeft geen betrekking op het aanwenden van de bevoegdheid om een facultatieve bepaling toe te passen en/of deze toepassing weer ongedaan te maken. Uit artikel 7, eerste lid, van de richtlijn, in samenhang met artikel 2, derde lid, van het uitvoeringsbesluit, volgt niet dat de beëindiging van de toepassing van de facultatieve bepaling aan voorwaarden onderhevig zou zijn. Dat met de beslissing om de facultatieve bepaling niet langer van toepassing te laten zijn, afbreuk zou worden gedaan aan het doel en het nuttig effect van de

richtlijn, ziet de rechtbank voorts niet. Het is immers altijd het doel geweest om *tijdelijke* bescherming te bieden. De rechtbank is van oordeel dat geen strijd bestaat met het Unierechtelijke rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

JnB 2023, 723

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Groningen, 31-08-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:12990](#)
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 28

ASIEL. Iran. Afvalligheid. Geloofsgroei. Eiser is actief op Facebook en Youtube en post daar Bijbelverzen en video's over het christendom. Het risico dat eiser loopt bij terugkeer naar Iran is naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende uiteengezet gelet op zijn social media-activiteiten. Het beroep is gegrond. Het terugkeerrisico moet opnieuw worden onderzocht en beoordeeld.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2023, 724

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 31-08-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:13006](#)
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. BELGIË. Alleenstaande minderjarige man. Hoewel de Belgische autoriteiten niet onverschillig lijken te staan tegenover de situatie van de opvang van vreemdelingen, valt op dit moment en op basis van de nu beschikbare informatie niet uit te sluiten dat Dublinclaimanten, zoals eiser, na overdracht aan België als gevolg van het gebrek aan opvang, buiten hun eigen wil en keuzes in een toestand terecht komen van zeer verregaande materiele deprivatie zoals bedoeld in punt 92 van het arrest Jawo, waardoor zij niet kunnen voorzien in de belangrijkste basisbehoeften, zoals onderdak, eten en stromend water. Gelet daarop heeft verweerder onvoldoende gemotiveerd dan ten aanzien van België voor zover het alleenstaande, meerderjarige mannen als eiser betreft nog van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan.

[Naar inhoudsopgave](#)